

A teljes kör

Azt hitte, működik a rendszer.
Nagy levegő, mindfulness, körmök a karba.
Tépni a papírt, a reklámújság színes lapjait,
elérni azt, hogy a pusztítás,
legalább egy ideig, ne az élő hústra irányuljon.
Újra bő, fiús ruhákat vágyott,
eltakarni, ami van, rövid haját.
Örült, hogy nem kell mások arcába néznie,
hogy a maszktól nem ismerik fel
orcáján a puffadt pirosságot,
s talán azt sem mindig,
hogy testéből kiszorult a lényeg.
Elvették. Önként adta.
Talán nem is számít.
Újra fojtogatni kezdték mondatai,
amikor az érkezőről beszélt,
és az orrára feszülő anyagot szorosabbra húzta az,
amit eddig biztonságnak gondolt.
És akkor leállt minden. Ő is.
Állt ott, bambán és ijedten, mint az igásállat,
mikor elszakad a gyeplő: oldalra is lehetne útja,
de már mozdulni sem bír,
s keresi a könyököt, ami oldalba bökheti.
Mindenki egy döntésre van a boldogságtól.
Próbálta újra.
Nagy levegő, mindfulness, körmök a karba.
Ollót vett kezébe, férfinadrágot rendelt az online boltból.
Kifeküdte maga alatt a termést, oktalan állat,
meg sem nézte sebes térdeit.
Tekintetét saját hangja emelte fel:
régóta szólította, s most végre kivált
a mezei zajok közül, hangosabb lett,
mint a madarak éneke, a tücskök ciripelése,
hangosabb, mint a darazsak és a legyek,

olyan elszánttá erősödött a hang
– rögtön tudta, a név rá vonatkozik –,
hogy a szándék sem fordulhatott önmaga ellen:
hallgatta, felkelt, leporolta magát és
megfújta a varas sebeket.

Út

A nyakamig ér, lök az ár, és
nincs part, nincs sziget.
Az utat mindig csak ceruzával jelöltem,
alig látható jelzés, könnyű kézmozdulat,
akár a könyvtárból vett gondolatokat
emel néki, hogy emlékezzen rá,
végtagba kódolt mozgás legyen, második természet,
történelemben lévő munka.
Hogy legyen esély eltüntetni a nyomokat,
itt is voltam.
De nem próbáltam le előre, hogy a ceruza elég vastag-e.
Segíthet-e vajon. Elzárni a bemenetet vagy kívüljutni magamon.

A második ház

Legyen újra világosság:
lássuk, ahogy anyagod rendez.
Tervezi, gyűri, gyalulja –
megtámasztja,
s ráhelyezi a következő réteget.
Legyen masszív, de ne változtathatatlan,
színezzé pirosra a kéz nyoma,
más helyen pedig koptassa áttetszővé,
bújjon elő,
ütközzön ki a kékes háló:
legyen megkérdőjelezhetetlen,

hogy ott fut, energiát vezet
a finom szálú rostozat.
Papírdarabok mímeljék
a színes cserepeket a felhajtható tetőre,
az önmagát feltáró építményre,
a tér kiszolgáltatottságában
hadd legyen valami derű és könnyedség.
Támassza rács, hogy a felület
a semmit is magába zárja.
A húrokat majd
a sikertelenül visszafojtott lélegzet rezgeti.
És a legfontosabb, ne felejtse:
a hang, ami ritmussá épül,
azonosság –
könnyű, körüljárható otthon.

